tikel (de vorige twee alinea's) aangestelde reviseuren, wordt in overleg met de bankcommissie vastgesteld. Buiten deze beloning mogen de reviseuren geen voordeel, onder welken vorm ook, ontvangen.

Om tot den eed van reviseur te worden toegelaten, moet men door de bankcommissie worden erkend.

Deze maakt een erkenningsreglement op, dat den Minister van Openbaar Onderwijs en den Minister van Financiën ter goedkeuring wordt voorgelegd.

Dit reglement bepaalt tevens de gevallen waarin de erkenning kan worden ingetrokken.

De reviseuren leggen den deskundigeneed af ten overstaan van den voorzitter van de bankcommissie of van het door hem gedelegeerd lid.

Elk reviseur geeft onmiddellijk, hetzij den bankier, hetzij elken bestuurder of beheerder van de bank, kennis van de onregelmatigheden en inbreuken die hij mocht hebben vastgesteld. (Volgens onze meening, is bij deze wet een volledige controle voorgeschreven, en moeten alle geconstateerde verschillen en afwijkingen, ook die welke buiten deze wet vallen door den reviseur onmiddellijk ter kennis van den opdrachtgever gebracht worden).

Elk reviseur die kennis heeft van een beslissing van de bank waarvan de uitvoering een strafbaar feit zou uitmaken, stelt zijn veto tegen deze uitvoering en legt de zaak onmiddellijk bij de bankcommissie voor. Het veto heeft een opschortende kracht van acht dagen. (Het zal echter regel zijn, dat de reviseur eerst kennis van de overtredingen krijgt, langen tijd nadat deze plaats gehad hebben, vooral als de controle slechts eenmaal per jaar geschiedt, en hoe hij in deze gevallen handelen moet, vermeldt de wet niet.)

De bepalingen van vorenstaand lid zijn evenwel niet van toepassing op overtredingen van fiscaal aard.

De reviseuren mogen, in de aan hun toezicht onderworpen banken, geen ander ambt waarnemen.

De reviseuren mogen geen door den Staat, de provinciën of de gemeenten bezoldigd ambt bekleeden, noch een mandaat vervullen van bestuurder, directeur, beheerder, commissaris of procureurhouder van handelsvennootschappen of maatschappijen onder handelsvorm, behoudens door de bankcommissie te verlenen vergunning; deze vergunning kan steeds worden ingetrokken.

De reviseuren mogen hun functiën van reviseur bij verscheidende banken uitoefenen.

Een bank mag geen leening toestaan, onder welken vorm ook, aan de reviseuren die hun functiën bij haar uitoefenen. Hetzelfde verbod geldt ook voor elke deelneming in een waarborgsyndicaat voor den goeden afloop van een openbare uitgifte van effecten waarmede de bank belast is.

Onverminderd de verplichtingen welke hun bij de wet of reglementen zijn opgelegd en buiten het geval waarin zij in rechten getuigenis moeten afleggen, mogen de reviseuren geenlei feiten bekend maken waarvan zij in verband met hun functiën kennis hebben genomen.

Wat betreft de strafbepalingen, betrekking hebbende op de reviseuren is voorzien in deel IV van deze wet, deze luiden als volgt:

Met een van de in artikel 179 der samengevoegde wetten op de handelsvennootschappen voorziene straffen worden gestraft.

De reviseuren die hetzij voordeel, hetzij een andere beloning aannemen dan die vastgesteld overeenkomstig de artikelen, (volgen de hierboven aangehaalde artikelen, betrekking hebbende op de beloning) of die nadat de erkenning hun werd

ontnomen, de functies van reviseur uitoefenen of die artikel 24 (andere functiën) overtreden;

Zij die de verificatiën verhinderen, waaraan zij zich moeten onderwerpen of weigeren inlichtingen te verstrekken welke zij krachtens dit besluit gehouden zijn te verstrekken, of die wettens en willens onjuiste of onvolledige inlichtingen geven.

Iedere inbreuk op de artikelen 25 of 40 (geheimhouding) wordt gestraft met de bij artikel 458 van het Strafwetboek voorziene straffen.

Al deze strafbepalingen voorzien in geldstraffen en gevangenis en kunnen ook gelijktijdig toegepast worden.

In de overgangsbepalingen is nog vermeld, dat de eerste reviseuren voorloopig door den beheerraad benoemd mogen worden, onder voorbehoud van definitieve benoeming door de eerstvolgende gewone algemeene vergadering van aandeelhouders.

Aan het einde van ons vorig artikel spraken wij onze vermoedens uit, dat men te bevoegdder plaatse niet wist, waar men de geschikte personen voor de nieuwe functiën van reviseuren zoeken moest. Inmiddels hebben wij kunnen constateeren, dat deze vermoedens juist waren. Vier maanden na het verschijnen van de wet, en kort voordat deze in werking treedt, weet men nog niet wie men beëdigen kan of moet. Zullen het experts-comptable, waar men geen al te groot vertrouwen in heeft, juristen, waarvan er maar zeer weinigen administratief bekwaam genoeg zijn, of bankmensen, welke men niet onpartijdig genoeg acht, zijn? Ook wordt er over een combinatie van de bekwaamste onder deze groepen gedacht. Momenteel weet echter nog niemand, welke eischen men stellen zal, en wij weten positief, dat het nog wel veertien dagen zal duren, voordat de daartoe aangewezen instanties het eens zullen zijn over de vaststelling van deze eischen.

E. GOUDSMIT

UIT DE FINANCIËELE HUISHOUDING DER OVERHEID

Red.: J. H. TEXTOR

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

XIII. Nogmaals: Taxatie bij grondbedrijven

Tegen een enkele opmerking, welke wij ten aanzien van het bovenstaande onderwerp maakten in de artikelen, die in de nummers van Mei en Juni 1935 van dit tijdschrift zijn opgenomen, werd door den heer B. B. L. bezwaar gemaakt in zijn in November en December l.l. verschenen artikelenreeks in het tijdschrift „Financieel Overheidsbeheer”, onder den titel „Periodieke taxatie van het gemeentelijk grondbezit”. Wellicht komt spoedig de gelegenheid om daarop in ander verband terug te komen.

Meer van belang lijkt het ons om hier te laten volgen hetgeen hij schrijft over de door ons naar voren gebrachte moeilijkheden, die zich thans met betrekking tot de taxatie voordoen. Wij schreven daaromtrent destijds het navolgende:

In den tegenwoordigen tijd zullen de taxaties in vele gevallen doen zien, dat de boekwaarde veel te hoog is. Ook bij verkoop van terreinen zal deze waarheid blijken. Volgens de verordeningen moet het nadeelig verschil uit reserves worden gedekt of, indien dit niet gaat, door de

gemeente worden bijgepast. Maar hoe moet worden gehandeld, indien het verschil tussehen het getaxeerde of verkoopsbedrag en de boekwaarde zeer groot blijkt te zijn en de gemeente toch al op zware lasten zit? Vele gemeenten kunnen nu reeds zonder dergelijke verliezen hun begrooting nauwelijks sluitend maken.

Het zal dan ook niet vreemd schijnen, dat er gemeenten zijn, die trachten de beheersverordening op het punt van de taxatie gewijzigd te krijgen en wel in dien zin, dat deze eenige jaren zal worden uitgesteld. Het is duidelijk, dat het tegemoetkomen aan deze wenschen het effect van de veiligheidsbepalingen geheel teniet zou doen. Toch kan het noodzakelijk zijn om iets te doen. In dergelijke gevallen zou wellicht kunnen worden overwogen om den termijn, binnen welken de gemeente het nadeelig verschil moet dekken, van vijf tot bijv. tien jaar te verlengen. Daarmede zou gepaard moeten gaan een nieuwe taxatie binnen vijf jaar. Mocht daarbij blijken, dat de lage schatting van de vorige maal uitsluitend aan de abnormale tijdsomstandigheden is te wijten en dan weer een hogere waarde aan de gronden kan worden toegekend, dan ware alleen nog dekking te verlangen van het nadeelig verschil, dat na de tweede taxatie nog tussehen de taxatiewaarde en de boekwaarde zal bestaan.

Uit het bovenstaande moge blijken *van hoeveel belang het vormen van een groote reserve bij het grondbedrijf is*. Er zijn dan ook gemeenten, vooral daar, waar de kans op het vormen van reserves uit winst bij verkoop niet wordt verwacht, waar jaarlijks uit de gemeentekas een bedrag in het reservefonds van het bedrijf wordt gestort.

De Heer L. merkt nu het navolgende op:

„Gedeputeerde Staten dienen in stede van de tot nu toe geëischte 5-jaarlijksehe taxatie, van elke gemeente, die ten behoeve van haar grondbedrijf jaarlijks de renten en aflossingen op de grondleeningen uit de buitengewone middelen bestrijdt, te eischen, dat daartegenover de gemeente aan haar grondbedrijf moet doteren de helft van het geleden renteverlies.”

en verder:

„Ik heb er mij dikwijls over verwonderd, dat alle colleges van Gedeputeerde Staten het huidige stelsel hebben geaccepteerd. Het valt toch niet te ontkennen, dat in een grondbedrijf een geweldige risico kan schuilen. Daarom zullen naar mijn meening Gedeputeerde Staten eerst dan de zaak volkomen dienen, wanneer ze van de gemeenten eischen, dat zij een stevige reserve vormen in hun grondbedrijven. Daarom gevoel ik er veel voor om te vorderen, dat jaarlijks de helft van het renteverlies uit de gewone middelen moet komen.

Eventuele reële verliezen kunnen dan in alle geval voor een groot deel worden bestreden uit de reserve. Ik heb mij voorgesteld de helft van het renteverlies, omdat ik het eenerzijds niet billijk acht, alle risico naar het nageslacht te verschuiven, anderzijds het niet juist acht alles op het tegenwoordige geslacht te laten drukken. Men zal het, naar ik meen te mogen verwachten, met mij eens zijn, dat, indien dit systeem werd gevolgd, de taxatiecommissies zouden kunnen verdwijnen.

Ik herhaal: de directeur van het bedrijf, die met de toekomstplannen bekend is, kan, als hij dat wil, desnoods jaarlijks zich een globaal inzicht in den stand van zaken verschaffen. Blijkt er een reël verlies, dan kan de ge-

meente op de buitengewone middelen in ontvangst eerst de reserve vermelden.

Wil men niet de gewone middelen extra bezwaren om b.v. in 5 jaren het ongedekte verlies te doen verdwijnen, dan kan men gewoon het leeningsplan afwerken en komen jaarlijks de renten en aflossingen in plaats van op „buitengewoon” op „gewoon”. Het bedrag der reserve, dat de gemeente uit het grondbedrijf heeft geput, kan voor buitengewone uitgaven worden aangewend, desnoods voor nieuwe grondaankopen, of kapitaalsuitgaven van het bedrijf. Extra aflossen op de gesloten grondleeningen zal vrijwel steeds onmogelijk wezen. Blijkt de reserve niet noodig te zijn omdat een complex voordeel heeft opgeleverd, welnu, daarvan profiteeren dan in de toekomst alle inwoners der gemeente.”

Het door den Heer L. geopperde denkbeeld lijkt ons zeer zeker de moeite van het overwegen waard. Zijn standpunt stemt feitelijk overeen met het onze, dat het voor de gemeenten, die een grondbedrijf bezitten, zeer gewenscht is om tot reservevorming over te gaan. Inderdaad komt zijn idee, om den halven rentelast te laten dragen door den gewonen dienst, hierop neer. Alleen: het middel helpt nu niet meer voor de meeste gemeenten: het is slechts een goede raad (die ook nu duur is) voor de toekomst!

Overigens zouden wij den Heer L. niet gaarne volgen bij zijn voorstel om dan de officieele taxatie maar achterwege te laten. Immers, zonder nog rekening te houden met de bijgeschreven rente, zou het wel eens kunnen blijken, dat de waarde der gronden (vooral thans) veel en veel lager is dan de oorspronkelijke aankoopswaarde. Het komt ons voor, dat het niet te verdedigen is om het nadeelig verschil te verdeelen over den looptijd der desbetreffende leeningen. Het nageslacht wordt op deze wijze te zwaar belast voor een mislukte speculatie van het tegenwoordige. Ook een dergelijk nadeelig taxatieverschil, hoewel het kleiner zal zijn dan onder de tegenwoordige omstandigheden, behoort o.i. in een klein aantal jaren te worden gedekt.

J. H. TEXTOR

UIT HET BUITENLAND

Red.: CH. HAGEMAN, Drs. A. TH. DE LANGE,
(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris
der Redactie)

Recht op uitvoering van een ontvangen opdracht

In The Accountant van 7 Dec. 1935 wordt van het volgende voorval melding gemaakt, dat hoewel niet passend voor de Nederlandsche verhoudingen mij toch wel belangwekkend genoeg voorkomt om dit te releveeren. Een accountant was in Januari als auditor aangesteld bij een private limited company voor het boekjaar eindigende op 30 September d.a.v. Op den 30en Sept. werd op de algemeene vergadering een andere accountantsfirma benoemd voor het volgende boekjaar. Op 1 October vervoegde de eerstbedoelde accountant zich ten kantore der vennootschap, teneinde de controle over het zoo juist verstreken boekjaar aan te nemen, doch hem werd inzage der boeken geweigerd. De accountant reclamde hierop het honorarium over een jaar, doch de vennootschap weigerde te betalen op grond, dat geen arbeid was verricht. Volgens de Redactie van The Accountant heeft de accountant volgens de jurisprudentie weinig kans van slagen met een proces. Al zal deze een actie tegen ongemotiveerd ontslag kunnen winnen dan nog zal hij